

Плуг (1919)

Тичина Павло Григорович

Вітер.

Не вітер — буря!

Трощить, ламає, з землі вириває...

За чорними хмарами

(з блисками! ударами!),

за чорними хмарами мільйон мільйонів мускулястих рук...

Котить. У землю врізає

(чи то місто, дорога, чи луг),

у землю плуг.

А на землі люди, звірі й сади,

а на землі боги і храми:

о пройди, пройди над нами,

розсуди!

Й були такі, що тікали.

В печери, озера, ліси.

— Що ти за сило єси? —

питали.

І ніхто з них не радів, не співав.

(Огняного коня вітер гнав —

огняного коня —

в ночі —)

І тільки їх мертві, розплющені очі

відбили всю красу нового дня!

Очі.

1919

Постійна адреса: http://ukrlit.org/tychyna_pavlo_hryhorovych/pluh